

”החייל הרזה” מאת חנוך לוין

דמות: החייל הרזה

כשחזרתי סוף סוף מהחזית והתקרבתי לכפר של הבית שלי לאחר חמש שנים שלא הייתי בו, תקפה אותי כזאת התרגשות שלא יכולתי להמשיך ללכת. חשבתי שאני נופל ומתעלף מדפיקות לב. אלוהים, כמה מוכר וכמה זר נראה הכל. לא ידעתי אם אני ער או חולם.

ומילא הדרך, היער הקרוב, הכפר, אבל עוד מעט אעמוד מול הבית שלי – הנה אני כבר רואה אותו! וכשאפתח את הדלת אראה את אשתי ובני. את בני ודאי לא אכיר, הוא היה בן שלוש כשהלכתי.

את אשתי אכיר. היא כבר לא תהיה יפה כמו פעם, לא, הרעב, הגעגועים ודאי החלישו אותה. אני אמצא שיערות שיבה בראשה וקמטים בפניה. אבל העיניים שיביטו בי, הן יהיו אותן עיניים וכשהיא תחבק אותי אריח את ריח הגוף שלה מפעם, והיא תבכה, וגם אני אבכה, והרגע הזה של הפגישה המחודשת יהיה שווה לי הכל.

טוב לסבול חמש שנים עבור רגע כזה.

שנינו נעמוד מחובקים שעה ארוכה ונבכה על חמש שנים מחיינו שהלכו ולא ישובו.

ועם הילד זו תהיה תחילתה של היכרות מחדש. הוא יתעורר בבוקר ויתקע בי עיניים שואלות, אולי יש לו אפילו חרב צעצוע, ויצפה ממני לסיפורי גבורה ותהילה. ”אבא שלי חזר מהמלחמה!” הוא יספר בגאווה לכל החברים שלו, ולשם כך אני צריך לספר לו סיפורים, אני שראיתי את המלחמה רק מהתחת, כי כל הזמן ברחתי ושמעתי את הפגזים והכדורים מבקשים להשיג אותי ומתנפצים סביבי, ורק שמעתי את צעקות הנהרגים והנפצעים סביבי של אלה שברחו איתי.

הלוואי שבכל זאת הייתי מפנה מפעם לפעם את הראש לאחור לראות מה באמת קורה כשנלחמים. אבל איך יכולתי כשכל כך פחדתי ?

טוב, נראה לי שאוכל כבר להמציא לו משהו. ולא אעשה את זה פחות טוב מכמה אחרים שגם הם לא שמעו מעולם ירייה. לא יזיק, בכל אופן, לעשות חזרה על התפקיד. רעיון טוב סוסיא !

"-אבאליה, ספר ! ספר, אבא!"

"מה אספר, ילד שלי, היה קשה מאוד, קשה מאוד !"

"ומפחיד?"

"ודאי שמפחיד. מפחיד עד מוות".

"ואתה פחדת, אבא?"

"לא ממש, ילד מתוק שלי. כשנלחמים אין כל כך זמן לפחד. רצים ושואגים ויורים".

"ואתה רצת ממש מול האויב?"

"רצתי ילד שלי, רצתי ויריתי".

"והרגת?"

"גם הרגתי, ילד שלי, מה לעשות, ודאי שהרגתי. אם יריתי – הרגתי.

אבא טוב, אבא לא רוצה להרוג, אבל אם באים להרוג את אבא – זה לא

טוב למי שבא, אבא הורג בחזרה, ועוד קודם, וככה מי שבא להרוג את

אבא – יוצא בעצמו הרוג".

"כמה?"

"בהתחלה ספרתי. אחר כך הספקתי לספור. לילה אחד מגיעים שמונה

חיילים בריונים, כל אחד – בית! באים, מיד רוצים להרוג, בלי שלום, בלי

מה נשמע, ישר להרוג. אבא טוב, אבא לא רוצה להרוג, אבל אם מכריחים

אותו!... ישר תפסתי אחד, הכי שמן, חיבקתי אותו והצמדתי אותו אלי

ויריתי אל השאר, גם הם ירו אבל פגעו בשמן ששימש לי שריון, הרגשתי

שישה, השמן גם מת, נשאר אחד, הרים ידיים"

"מה עשית איתו?"

"ישר לשבי, אלא מה. אבא לא הורג כשלא צריך, אבל אם צריך!..."

(מנשק ומחבק את הילד הדמיוני, דמעות זולגות מעיניו)

אני כל כך התגעגעתי אליך ילד שלי!...

(פאוזה)

- "ספר עוד, אבא".

(מוחה דמעותיו)

- "כן, אספר. יש כל כך הרבה סיפורים"

(אינו יכול למשול בדמעותיו)

אבל אני כל כך התגעגעת! !